

Dâng Sao Giải Hạn

Đêm nay đúng 23h35 hai vợ chồng tôi mới về được đến nhà, vừa dắt xe vào nhà bà vợ tôi vội dâng lễ lên ban thờ. Miệng vừa lầm nhảm khấn vái vừa giục tôi: Chồng mau đem lộc ra để còn bày lên cho đủ lễ. Vừa mệt, vừa buồn ngủ díp cả mắt, tôi thò tay vào áo đưa phần lộc cho vợ tôi sắp vào đĩa rồi tôi đi ngủ... chưa kịp ngả lưng, tôi thấy vợ tôi thét lên kinh hoàng:

- Giời ạ, cái của nợ gì thế này?

Vội chống mắt ngó vào đĩa lộc, tôi tự dưng á khẩu và đứng hình trong giây lát. Từ trước tết hơn một tháng, bà vợ tôi đã lo lắng và bảo:

- Sang năm chồng sao Thái Bạch đó, tôi phải tìm chùa làm lễ dâng sao giải hạn cho khỏi tai ương. Các cụ nói "Thái Bạch bán sạch cửa nhà" đó.

Nghe vậy tôi bèn nói:

- Khiếp, nhiều đũa lô đề cờ bạc vẫn bán nhà đó thôi, cần gì phải sao Thái Bạch hay sao Thái Dương.

Vợ tôi mắng át đi:

- Có thờ có thiêng, có kiêng có lành, ông đừng nhiều chuyện phá ngang nhé.

Biết không cãi được nên tôi đành kệ, sau nhiều lần hỏi han bạn bè. Bà vợ tôi phần khởi thông báo:

- Đầu năm tới nhà mình sẽ dâng sao giải hạn tại chùa cây Đề nhé, đó là ngôi chùa vô cùng linh thiêng...
- Sao bà biết nó thiêng, tôi vặn lại?
- Thì tôi nghe nhiều người nói là nó thiêng, còn vì sao thì ai mà biết được...chắc xưa kia nó có thánh tích của Đức Phật chứ sao nữa.

Thôi thì đành chiều theo ý bà vợ, ngay từ 20 Tết, hai vợ chồng tôi đã phải đến chùa làm lễ đăng ký. Vợ tôi nói:

- Chùa thiêng nên đông lắm, nếu chậm chân là nhà chùa chốt sổ không nhận thêm nữa đâu.

Bà vợ tôi nói cũng không sai, sau khi nghe nói việc dâng sao giải hạn của vợ tôi, bà vội giúp việc trong chùa chắc kiêm luôn thư ký, kiêm thu ngân cho sư trụ trì mở sổ ra và nói:

- Sao Thái Bạch sẽ giải hạn đúng ngày rằm tháng hai nhé, chị nộp tôi 800 ngàn, còn 4 người khác trong nhà chị sao không xấu, mỗi người 500 ngàn. Vị chi là 2 triệu 800 ngàn.

Nghe đến số tiền khổng lồ đó tôi suýt ngất, có mỗi cái lễ mà mất gần 3 triệu đúng là giết người không dao.

Nhìn vào cuốn sổ, tôi thấy tên nhà tôi cũng đang ở số 780 rồi. Chắc từ giờ đến lúc làm lễ phải tầm 2 ngàn người. Thấy bà vợ nộp một mớ tiền mà tôi thấy bản thân cả người, trên đường về tôi nói:

- Cứ tính bình quân 500 ngàn một người, vậy nhân với 2 ngàn người là có 1 tỷ rồi, buồn gì cho lại. Chưa tính các sao xấu như: sao La Hầu, sao Kế Đô... đúng là làm giàu không khó, lại không mất xu thuế nào...

Cứ theo dòng suy nghĩ như vậy cho đến khi tôi về nhà. Bà vợ tôi nhìn nét mặt đầy tâm trạng của tôi bèn hỏi:

- Ông nghĩ gì thế?
- Biết thế ngày xưa tôi đi tu cho nhàn, tự nhiên có một mớ tiền tha hồ tiêu. Thích điện thoại xịn, có ngay...thích xe ô tô 7 chỗ cũng có ngay.

Tôi trả lời mà lòng đầy luyến tiếc. Nghe thấy thế bà vợ tôi mắng luôn:

- Giời ạ, ông chỉ nói linh tinh, xe ô tô là để các sư thầy đi hoằng dương đạo pháp, lấy đâu mà đi chơi, người như ông có mà tu hú, tu trên chùa lô đề ý.

Không buồn tranh luận với vợ, tôi chỉ bận tâm về mấy mớ tiền mà nhà chùa thu được vào mỗi dịp lễ mà thôi. Đúng là giàu nghèo có số thật.

Như lịch hẹn từ trước tết, đúng ngày 15 tháng hai, nhà tôi chờ nhau đến chùa, quả đúng như tôi dự đoán, hôm đó trong chùa lẫn ngoài sân đông nghẹt người, hai vợ chồng tôi chen mãi không vào nổi gian tam bảo để đặt lễ. Nghe nói có người đã đi xí chỗ từ 9h sáng, dù 18h mới bắt đầu làm lễ. Cứ mỗi chiếc ghế nhựa con để ngồi trong sân chùa là mất phí 20 ngàn, dù chiếc ghế đó ra chợ mua chắc cũng giá đó. Nhưng vì đi muện nên nhà tôi cũng chả còn chỗ để mà ngồi, trong gian chính thì khỏi bàn... không bao giờ có suất ngồi gần sư trụ trì rồi.

Đang tìm chỗ thì một bà vải chỉ ngay sang dãy nhà đối diện chùa và nói:

- Trong này đông lắm, hết chỗ rồi cô chú sang bên kia mà ngồi, Phật tại tâm mình nên bái vọng từ xa vẫn được.

Nghe thấy vậy hai vợ chồng tôi lại kéo nhau sang dãy nhà dân ngay gần chùa, hầu như nhà nào cũng có dịch vụ trông xe máy và ô tô với giá cắt cổ. Thấy tôi bà chủ nhà nói luôn:

- Ngồi trên ban công tầng 3 vái vọng sang thì cho chị xin 50 ngàn một suất, có phục vụ trà nóng. Ngồi trên sân thượng thì 30 ngàn và chỉ có nước lã đun sôi, cô chú chọn chỗ nào.

Vợ tôi tặc lưỡi: cái áo còn lo được nữa là cái dải áo.

- Thôi bác cho xin 2 suất ngồi ban công, nộp xong 100 ngàn nhà tôi lên ban công ngồi hóng sang sân chùa đợi chính lễ.

Ngoài ban công có hơn chục ghế và cũng gần đủ người. Một thằng cu tầm 16 ngồi ngay gần đó thông báo:

- Các bác đi tè cho cháu xin 5 ngàn, đi ị nhà cháu thu 10 ngàn nhé.

Đúng là dịch vụ quá chi li, ngồi từ 6h đến nửa đêm, kiểu gì chả đi tè, vậy là nhà này lại thu được mớ tiền.

Tranh thủ lúc chưa đến giờ làm lễ, tôi mò lên sân thượng, trên đó gần 30 con người đứng ngồi lố nhố trên này cũng có một thằng cu đang thông báo: “các bác đi tè nhà cháu xin 3 ngàn nhé, không có chỗ đi ị đâu.”

Thấy lạ tôi bèn hỏi:

- Này sao đi tè ở trên này rẻ thế?

Nó bèn chỉ cho tôi chỗ thoát nước mưa ở góc sân thượng và nói:

- Trên này chỉ đứng và tè vào đây thôi nên rẻ hơn bác nhé.

Quả là hợp lý trong các mức dịch vụ, nhìn sang tất cả các nhà dân bên cạnh, hầu như nhà nào cũng có dịch vụ y chang như vậy. Tôi thấy dịch vụ ở đây giống như dịch vụ đi máy bay vậy, trên sân thượng là hạng phổ thông economy, còn dưới ban công là hạng thương gia business. Ngó nghiêng chán chê, tôi quay xuống hạng thương gia của mình.

Đúng 18h tiếng gõ mõ tụng kinh bắt đầu vang lên, báo hiệu lễ dâng sao giải hạn bắt đầu, do nhà chùa đầu tư hệ thống loa có công suất lớn cho nên ngồi trên này tôi nghe khá rõ. Lúc đọc tên làm lễ theo danh sách dài dằng dặc cũng là gần 22h đêm rồi, đúng là uống nước trà bồm pha với nước chưa sôi nên tối đó, không riêng tôi mà các vị ngồi hạng thương gia đều phải vào nhà vệ sinh vài lần, riêng khoản phí xả thải này nhà đó cũng thu thêm được mớ tiền.

Đang gà gặt bỗng vợ tôi kêu:

- Ông mau xuống lấy lộc đi, nhanh không hết bây giờ.

Ngó xuống sân chùa tôi thấy có kê một cái bàn khá dài và phủ miếng vải đỏ, trên đó cơ man nào là hoa quả để phát cho các phật tử: gọi là đem về thụ lộc. Khi xuống đến sân chùa, một cảnh tượng hỗn loạn xảy ra, vì khuya rồi nên ai cũng muốn có lộc để còn về, thế là không ai chịu nhường ai, cảnh tranh cướp ngay sân chùa chả khác gì cảnh phá kho thóc của Nhật năm 1945. Cố chen vào gần bàn để lễ mà tôi vẫn bị bật ra mấy lần vì biển người xô đẩy nhau. Ai lấy được lộc rồi phải nhanh tay cho ngay vào người, nếu không sẽ bị cướp mất. *Có mẹ chen khỏe quá tụt cả váy mà không sao cúi xuống kéo lên được vì sự xô đẩy chen lấn.*

Mất 15 phút mà tôi vẫn không sao len vào được, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cái bàn lộc ngay tầm tay nhưng đông quá, tôi bèn nghiêng người rồi thọc mạnh tay qua đám người xô đẩy. Bàn tay tôi cũng tóm được một quả mềm mềm, tôi đoán là Thanh Long, vừa tóm vừa thu về mà không có được, tiếng la hét ầm ĩ khắp nơi. Nghiêng rặng tôi giật mạnh một phát, thoáng nhìn thấy miếng vải lộc màu đỏ, tôi nhét vội vào trong người và lại sắp ngửa chen ra ngoài để về. Thấy tôi đầu tóc xơ xác, mồ hôi nhễ nhại, vợ tôi an ủi:

- Một miếng lộc thánh bằng gánh lộc trần, thôi thì mình chịu vất vả chút nhưng bù lại cả năm mọi việc hanh thông ...

Khi nghe bà vợ hét ầm lên vì đĩa lộc, tôi ngó vào và giật mình. Hoá ra cái mà tôi tưởng miếng vải đỏ của nhà chùa lại là một nửa cái cốc xê ren đỏ của mẹ nào đó. Thôi chết rồi, đến đây thì tôi hiểu ra. Cái mà tôi tưởng là quả thanh long và túm bằng được là cái gì rồi... lúc đó quá hỗn loạn nên mọi tiếng la hét đều không nghe rõ

được. Chẳng hiểu sao tôi lại giặt được nửa cái áo này nhỉ, cứ nghĩ lại cảnh đó tôi thấy ái ngại quá. Chắc tôi phải mua lễ tạ lỗi ngay, khổ thân mẹ nào hôm nay bị tôi bóp cho bẹp tí... chắc thù tôi cả năm.

Mô Phật, thiện tai, thiện tai.